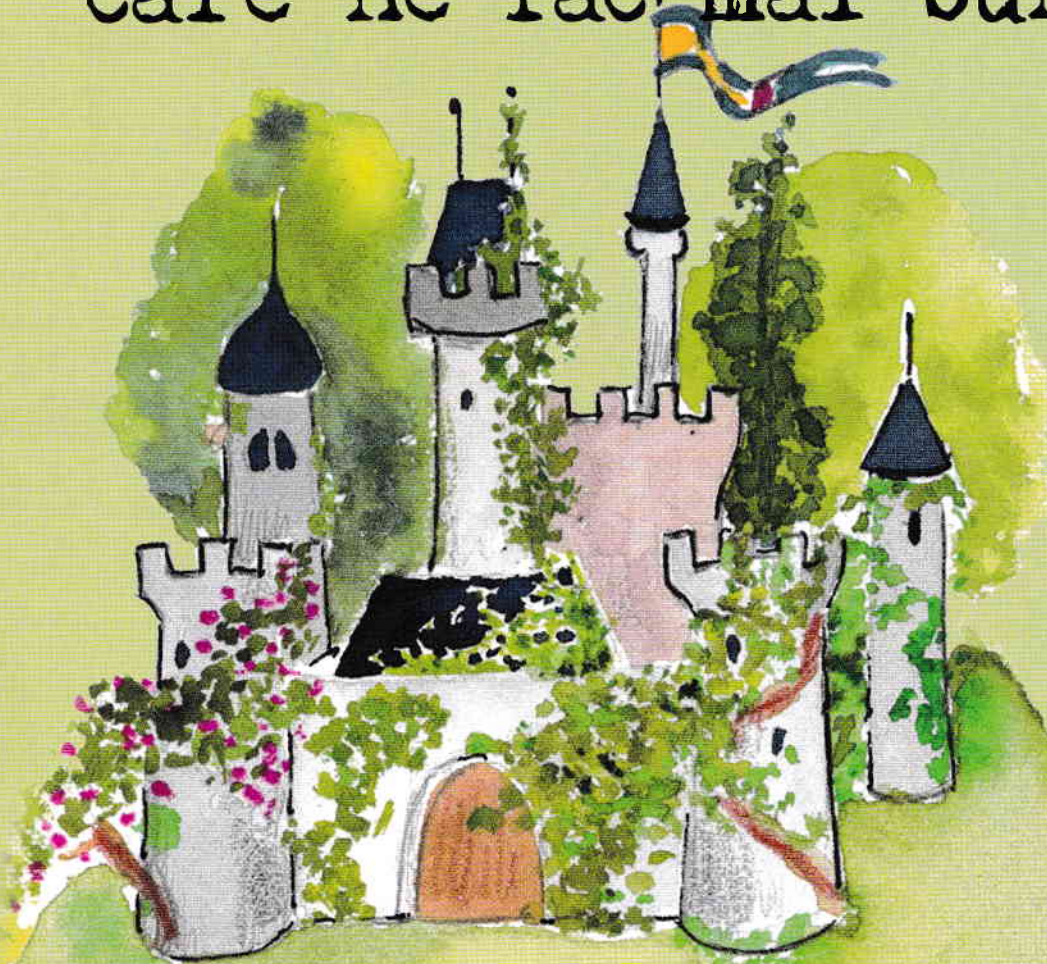

LEBRIS

We know
books

10 BASME CLASICE

care ne fac mai buni

GIRASOL

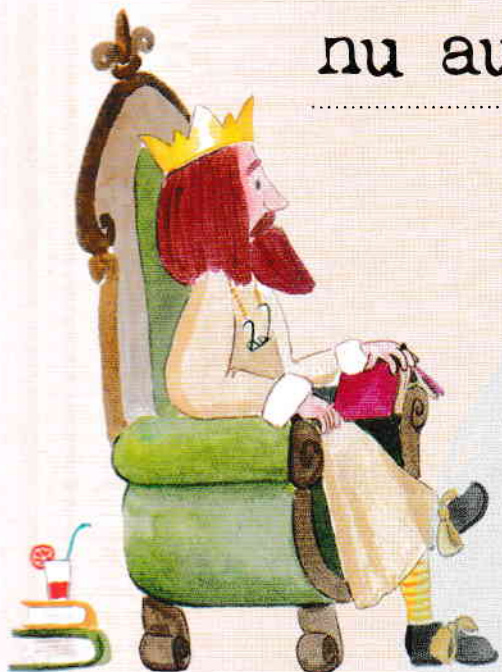
Cuprins

Basmele clasice nu au un singur final fericit!	8
Valoarea (și valorile) poveștilor clasice	10
IUBIREA: Riquet moțatul	12
RESPECTUL DE SINE: Rățușca cea urâtă	26
SINCERITATEA: Tăietorul de lemne cel cinstit	38
GENEROZITATEA: Prințul fericit	46
LUCRUL BINE FĂCUT: Cei trei purceluși	60
CINSTEA: Fluierarul din Hamelin	76
EMPATIA: Regina albinelor	88
RESPECTAREA REGULILOR: Scufița Roșie	104
CURAJUL: Johann fără frică	116
PERSEVERENȚA: Iepurele și broasca țestoasă	128

Basmelor clasice

nu au un singur final fericit

BASMELE

au avut întotdeauna valoare educativă. De-a lungul anilor, de-a lungul secolelor, textele pentru copii nu au fost niciodată menite doar să-i distreze. Chiar dacă vorbesc despre situații imposibile, personaje fantastice, vrăji și aventuri de necrezut, în ele se reflectă lumea reală care, pe neobservate, lasă o amprentă în mintea copilului.

► PE CALE ORALĂ

Transmiterea basmelor s-a făcut mereu pe cale orală. Astăzi, când micuții noștri sunt asaltați de atâția stimuli vizuali, sonoritatea unei povești citite cu voce tare este minunată: e un moment solemn între copii și adulți.

♥♥ Toți știm vreo poveste pe care o putem spune fără a trebui să avem textul în față. „Tata, îmi spui o poveste?“ „Bunico, îmi spui o poveste?“ Nu contează unde și când: imediat ne amintim una, și ne-o amintim cât se poate de limpede, nu pentru că am citit-o, ci pentru că ne-a fost spusă cândva, într-un moment pe care-l păstrăm cu drag în memorie. Suntem foarte atenți la intonație și imaginația noastră, reinvocată, ne face să trăim povestea cu toate simțurile. Am fost eroii din poveste și am învățat din greșelile personajelor, am reflectat alături de ele, ne-am îndoit, ne-am temut... dar întotdeauna am găsit în poveste soluția problemelor. Când se încheiau, după ce călătoream prin ele, ajungeam la un final fericit. Eram fericiți.

De multe ori uităm valoarea basmelor clasice, ni se pare că sunt din alte timpuri, că învățăturile lor nu mai sunt utile pentru copiii de astăzi. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

☀️ **BASMUL CLASIC** nu numai că a știut să se adapteze pentru a fi viu în cultura noastră, dar continuă să aducă în prim-plan acele valori fundamentale fără de care omenirea ar fi pierit de mult și a căror respectare este, până la urmă, singura cale de a fi cu adevărat fericit.

Valoarea (și valorile)

poveștilor clasice

Când vorbim despre valori, ne referim la acele calități ale persoanelor care sunt cele mai apreciate. De obicei, îi respectăm pe cei sinceri, buni, simpatici și cinstiți și, când ne gândim la copiii noștri, ne-ar plăcea să aibă toate aceste calități. Dar, mai presus de orice, am vrea să fie fericiți.

Ți ajută aceste valori să fie fericiți? Fără îndoială. Cine știe să iubească și să împărtășească ceea ce are cu alții va avea mai multe posibilități de a fi fericit decât cel căruiia îi pasă doar de el însuși, indiferent câte bunuri materiale ar avea acesta.

Basmele ne atrag atenția, totodată, asupra acelor calități și valori care ne ajută să avem succes în societate și să ne simțim utili și mulțumiți de noi înșine.

 EDUCAREA RESPECTULUI

Trebuie să-i învățăm pe copii să se respecte și să îi respecte pe alții. Este important să învețe să fie siguri pe ei și să aibă încredere în propriile abilități, dar și să îi iubească pe cei din jurul lor. Persoanele fericite sunt așa.

Basmele clasice sunt un adevărat **TEZAU DE EXEMPLE DE SITUAȚII** pe care mai târziu copiii le vor trăi în realitate. Vor trebui să se confrunte cu „căpcăuni“ și „vrăjitoare rele“, să știe să aleagă între a iubi pe cineva pentru bani sau pentru calitățile sale, să învețe să aibă încredere în propria judecată... și multe altele.

Basmele alese pentru această carte scot în evidență 10 calități pe care vrem să le dezvoltăm copiii:

-
- ♥ Iubirea
 - ♥ Respectul de sine
 - ♥ Sinceritatea
 - ♥ Generozitatea
 - ♥ Lucrul bine făcut
 - ♥ Cinstea
 - ♥ Empatia
 - ♥ Respectarea regulilor
 - ♥ Curajul
 - ♥ Perseverența

IUBIREA

EDUCAȚIA PRIN IUBIRE

Copiii trebuie educați prin iubire. Poate părea evident, dar deseori uităm că doar făcându-i să se simtă iubiți îi putem ajuta să fie fericiți, atât în prezent, cât și în viața lor de adulți. Când există iubire în cercul de apropiați, viața poate fi înfruntată într-un mod deschis și optimist. Iar iubirea include, la rândul ei, multe alte valori: generozitate și altruism, bunătate, empatie...

Este important să-i învățăm pe copii să nu judece după aparențe, să se elibereze de prejudecăți și să știe să vadă frumusețea fiecărei persoane. Dincolo de iubirea romantică, putem pune iubire în fiecare lucru pe care îl facem și vom descoperi că lumea este un loc minunat în care să trăiești.

Dacă privești lumea cu ochi plini de iubire, te poți bucura de ea plenar. Să privești pe cineva cu iubire înseamnă să vezi ceea ce este frumos în el, uneori chiar în ciuda aparențelor. Zâna din povestea ce va urma știe ea ce știe când îi dăruiește prințesei puterea de a da din frumusețea ei ființei pe care-o va iubi cel mai mult: când aceasta se îndrăgostește de Riquet, i se dezvăluie întreaga lui frumusețe. Și amândoi sunt fericiți, pentru că atunci când iubim, iese la iveală tot ce e mai bun în noi și deseori aceste calități se revarsă și asupra celui iubit.

Riquet moțatul

Adaptare după Charles Perrault

A fost odată o regină care avea un fiu urât, tare urât. Și, pe deasupra, se născuse, bietul de el, cu un moț în vârful capului, așa că a fost numit Riquet Moțatul. Regina se întrista ori de câte ori își privea fiul, dar, pe măsură ce el a crescut, s-a dovedit că era un copil peste măsură de inteligent.

În plus, avea ca nașă o zână. Iar la botez, aceasta îi dăruise puterea de a transmite o parte din inteligența lui ființei pe care o va iubi cel mai mult. Nimeni nu a înțeles cu ce îl va putea ajuta acest dar pe Riquet, dar zânele-s zâne, or fi știind ele ceva!

Șapte ani mai târziu, regina unei țări vecine a adus pe lume două fete.

Prima era atât de proastă, că nimănui de la palat nu-i venea să creadă, dar era de o frumusețe răpitoare. Și s-a întâmplat ca ea s-o aibă ca nașă pe aceeași zână misterioasă care asistase și la nașterea lui Riquet. Iar aceasta a avut pentru prințesă un dar asemănător: puterea de a da din frumusețea ei ființei pe care o va iubi cel mai mult.

Sora ei mai mică era urâtă foc, dar deșteaptă și foarte talentată.

Vestea despre frumusețea uneia și inteligența celeilalte s-a răspândit până departe. Cum frumusețea atrage cu ușurință pe toată lumea, la început prima născută aduna în jurul ei o grămadă de oameni. Dar spunea atâtea prostii, încât, cu timpul,

toți au început să se plictisească, așa că, unul câte unul, au început să prefere compania surorii ei, care spunea și făcea o mulțime de lucruri interesante.

În scurt timp, prințesa cea frumoasă a rămas singură și, cum nu era în stare să înțeleagă ce se petrece, a fost tot mai tristă.

Într-o zi, nemaîndurând să nu fie băgată în seamă de nimeni, a plecat să se plimbe printr-o pădure de la marginea regatului. La un moment dat, s-a așezat pe o buturugă și a început să plângă amarnic, gândindu-se la soarta ei nefericită.

Și cum plângea ea așa, dintre copaci s-a ivit un tânăr. Era îmbrăcat în haine scumpe și extraordinar de frumoase, dar era atât de urât, încât, fără voia ei, fata a tresărit, speriată.

Văzând-o atât de abătută, băiatul, care nu era altul decât Riquet Moșatul, s-a apropiat de ea și i-a spus:

